

— туризм усіх форм навчання / О.А. Буравченко, О.С.Гуслистый.— Черкаси: ЧДТУ, 2013. – 41 с.

4. Глінка Б.І. Скарбничка з германістики: посібник-порадник для студентів-германістів / Б.І. Глінка. –Тернопіль: Астон, 2002. — 208 с.

5. Мильруд Р. П. Навыки и умения в обучении иноязычному говорению / Р. П. Мильруд // Иностранные языки в школе. – 1999. – № 1. – С. 23 – 27.

6. Шатилов С. Ф. Методика обучения немецкому языку в средней школе / С. Ф. Шатилов. – М. : Просвещение, 1996. – 223 с.

Е. СТАРИНЕЦ, А. ГУСЛИСТЫЙ

ФОРМИРОВАНИЕ ПРОИЗНОСИТЕЛЬНЫХ НАВЫКОВ НА НАЧАЛЬНОМ ЭТАПЕ ОБУЧЕНИЯ ВТОРОМУ ИНОСТРАННОМУ ЯЗЫКУ У СТУДЕНТОВ НАПРАВЛЕНИЯ ПОДГОТОВКИ «ТУРИЗМ»

В статье проанализировано обоснование подходов к формированию у студентов иноязычной фонетической компетенции с учетом методической последовательности этапов формирования произносительных навыков.

Ключевые слова: фонетическая компетенция, артикуляція, ритмико-интонационные навыки, слухо-произносительные навыки.

О. STARYNETS, O. GUSLYSTY

FORMATION OF PRONUNCIATION SKILLS AT THE INITIAL STAGE OF TEACHING THE SECOND FOREIGN LANGUAGE OF STUDENTS MAJORING IN «TOURISM»

The article analyses the substantiation of approaches to formation of foreign language phonetic competence with taking into consideration the methodical sequence of the stages of pronunciation skills formation.

Key words: phonetic competence, articulation, rhythmical-intonation skills, audition-pronunciation skills.

УДК 303.687 (045)

Оксана ШВЕД

НОВІ ЗАСОБИ НЕВЕРБАЛЬНОЇ ВІЗУАЛЬНОЇ КОМУНІКАЦІЇ

Стаття присвячена опису такого нового засобу невербальної візуальної комунікації як інфографіка. Розгляд даного явища проводиться в діахронічному плані: визначаються історичні періоди становлення інфографіки як способу візуальної комунікації. Представлені вчені, які розробляли різні аспекти інфографіки як інструменту технології інформатизації та візуалізації, дається визначення терміну “інфографіка”, проводиться розмежування понять “візуалізація” і “інфографіка”.

Ключові слова: інфографіка, візуальна комунікація, образотворча статистика, інформаційний дизайн, вербальна інформація, візуальний образ.

Сьогодні все більше зростає інтерес до невербальних, візуальних засобів комунікації. Поява інтернету та високошвидкісних мереж створила передумови для розширення сфер використання невербальних візуальних комунікацій і появи їхніх нових видів, одним з яких є інфографіка. Тенденція до максимальної візуалізації стає однією з найбільш пріоритетних у процесі ефективної комунікації. Вона виступає одним із інструментів, що дозволяють забезпечити чіткість і системність у сприйнятті інформації, а також швидке і привальне її декодування. Невербальна візуальна комунікація забезпечує передавання ідей і конкретної інформації за допомогою форм, що включають знаки, символи, текст (з використанням різноманітних прийомів форматування), елементи графічного дизайну, малюнки, мультимедійні ілюстрації тощо. Таке синкретичне об'єднання, що створюється, як правило, дизайнером визначається терміном “інфографіка”, яке в свою чергу народжує образи, декодовані аудиторією.

Останнім часом сфера інфографіки стала популярною в різних областях людського спілкування, починаючи від науки і статистики, закінчуючи журналістикою та освітою. Візуальне подання складної інформації чітко, змістовно, естетично привабливо стає вимогою сучасності. Впровадження інфорграфіки в різноманітні області всесвітньої практики свідчить про її актуальність і перспективність у сфері суспільних комунікацій. Проблема розгляду інфографіки як інструменту технології інформатизації та візуалізації певною мірою розроблялася такими

вченими як Д. Желязни [1], Е. Тафті [12; 13; 14; 15], М. Френді [7; 8], Д. Ланков, Д. Річі, Р. Крукс, М. Смісіклас [10], В. Лаптев [2] та інші.

Мета даної статті - ознайомити читача з основними історичними періодами становлення інфографіки як способу невербальної візуальної комунікації, представити вчених, які розробляли наповнення інфографіки в історичній ретроспективі.

Методика дослідження базується на визначенні загальних принципів побудови інфографіки, а також на виявленні загальних принципів візуального сприйняття людини.

У цілому, інфографіку можна охарактеризувати як спробу впорядкувати інформаційний масив і навіть хаос. Наведемо деякі визначення даного поняття. Едвард Тафті – видатна особистість в світі інформаційного дизайну, дав таке визначення терміну інфографіка: "це графічний спосіб подачі інформації, даних та знань" [15; р. 11]. Більш повне визначення дає В. Лаптев: "Інфографіка - це область комунікативного дизайну, в основі якої лежить графічне представлення інформації, зв'язків, числових даних і знань" [2; с. 7]. За словами бельгійського вченого Поля Луї, інфографіка може бути визначена як "переклад чисел в форму малюнка, ескізу або плану чи ілюстрації, яка пояснює" [2; с. 10]. В. Тулупов не виділяє інфографіку як явище, але звертає увагу на значимість візуальної комунікації в сучасній журналістиці. Визначаючи інфографіку, він говорить, що це карти, таблиці, схеми та інше, при цьому уточнюючи, що її мета - наочно ілюструвати публікацію [3]. Він зазначає, що при сприйнятті читачем змісту газети ми можемо говорити про візуальну комунікацію, так як в цьому випадку основна маса різноманітної інформації передається текстуальними засобами в широкому масштабі, і передача здійснюється візуальним способом. При цьому немає необхідності навчати читача якомусь особливому способу сприйняття інформації - "навчання" йде опосередковано, через соціальну практику [4]. Однак, на наш погляд, суть інфографіки виходить за рамки тільки ілюстрування: вона являє собою синтетичну форму організації інформаційного матеріалу, це повідомлення, що включає в себе, по-перше, візуальні елементи, а по-друге, тексти, які пояснюють ці візуальні елементи. Таким чином, інфографіка

або інформаційний дизайн використовується для швидкої і чіткої передачі вербальної інформації з формуванням зв'язаних з нею візуальних образів.

При зростаючому масиві інформації саме візуалізація стає ефективним засобом від "аналітичного ступору" і кращим сучасним інструментом ефективної комунікації. Інфографіка стимулює у її творця образне і системне мислення одночасно, а її використання робить нашу комунікацію більш передбачуваною і продуктивною.

Першими інфографіку як успішний інструмент розвитку бізнесу стали використовувати мас-медіа. Як новий жанр в пресі інфографіка з'явилася в 1982 році в газеті USA Today. Інформаційні малюнки в 1990-х стали особливістю таких видань, як New York Times і Guardian. Українські видання "Кореспондент", "Український тиждень", "Інформатор" вже на власному досвіді переконалися в ефективності використання інфографіки.

З розвитком WEB 2.0 (термін вперше використаний в 2005 році одним з ідеологів цієї методики Тімом О'рейллі у статті "Що таке WEB 2.0?". - Прим. Авт.) бізнес побачив в цьому форматі подачі інформації кращий інструментарій для залучення уваги і системного підходу до подачі комерційної інформації, а також інструмент прямої взаємодії зі своїми клієнтами. Справжній "інфографічний бум" розпочався після виборів президента США в 2008 році, коли саме команда Барака Обама змогла максимально привернути увагу до кандидата через всілякі форми інфографіки, яка і донині успішно використовується адміністрацією Президента США.

Не слід розглядати сучасні інфографічні матеріали як свого роду комікси, які спрощено передають суть, - останнім часом вони досягли такого рівня досконалості, що стали повноцінною альтернативою текстам. Під інфографікою слід розуміти особливе вміння лаконічно поєднувати великий обсяг інформації, чисел і візуальних образів. Це робота не тільки з текстом, але і з його шрифтом, не просто збір даних, але їх аналіз і обробка, і звичайно ж, робота з графічними зображеннями.

Основною метою інфографіки є вдосконалення процесу сприйняття інформації, пояснення складної інформації в простих

образах, а також передача даних в компактному і цікавому повідомленні, яке виглядає привабливіше, порівняно зі звичайним текстом. Грамотний переклад великого обсягу даних у візуальний образ часто є яскравим доповненням до статті в журналі чи газеті.

Як приклад можна навести газету USA Today, яка з 1982 року активно використовує поєднання графіки і тексту, завдяки чому увійшла до п'ятірки видань США, які найбільш переглядаються. Це не дивно, оскільки її читачам за сніданком вдається ознайомитися з великим обсягом новин, а один якісно зроблений малюнок може повноцінно замінити кілька сторінок тексту. Прокладеним USA Today шляхом пішли ще кілька газет, а з 2011 року і в Росії видається журнал "Інфографіка" (infographicsmag.ru), в якому майже відсутній текст.

Історія інфографіки йде корінням до доісторичних часів, коли людина ще погано говорила, але вже багато чого могла намалювати. Ще задовго до початку розвитку писемності графічне зображення використовувалося як спосіб передачі досвіду майбутнім поколінням. Комунікація між людьми древніх цивілізацій відбувається шляхом розвитку піктографічного письма. Піктограми – стилізоване і схематизоване зображення. Приклади піктограм ми можемо зустріти в писемності Єгипту, Месопотамії, Китаю.

Картографія також відноситься до інфографіки. Узагальнений характер картосхем дозволяє концентрувати увагу глядача на важливих точках і об'єктах, залишаючи без уваги картографічну сітку, масштаб.

Величезну кількість даних містять в собі інструкції, карти, схеми, різні діаграми. Щорічно створюються десятки і навіть сотні мільйонів зображень, в яких інформація надана в графічній формі.

Хоча прообрази інфографіки можна знайти в малюнках часів неоліту, з часом основним засобом для передачі інформації став текст. Протягом тисячоліть розвиток інфографіки стримувався технічною складністю створення малюнків і високими вимогами до здібностей художників і граверів. Лише в ХХІ столітті з появою комп'ютерних інструментів і технологій для створення малюнків відкривається можливість для масового створення інфографічних матеріалів людьми, що не володіють якими-небудь художніми талантами.

Говорячи про історію, в статті обмежимося тільки тією частиною інфографіки, яка пов'язана з візуалізацією табличних даних. Люди почали використовувати табличне подання даних у вигляді рядків і стовпців приблизно дві тисячі років тому, проте аж до середини XIV століття ні в кого не виникала думка про можливість представлення такого роду даних у графічній формі. Вперше зв'язати таблиці з графікою запропонував вчений чернець Микола Орезмській, який намалював якусь подобу географічних карт, де представлена широта і довгота. Через двісті років французький математик і філософ Рене Декарт в 1637 році формалізував графічний підхід до візуалізації таблиць. Окремі спроби подання статистичних даних і різного роду спостережень робилися в XVII і XVIII століттях, найбільшу популярність отримали криві смертності Християна Гюйгенса (1669), графік сезонних змін температури ґрунту Йоганна Ламберта (1779), графік зміни атмосферного тиску залежно від висоти над рівнем моря Едмунда Галлея (1686) [7; р. 19-21].

Призначення перших робіт з інфографіки в основному зводилося до ілюстрації отриманих вченими результатів, тому вони не стали самостійними досягненнями щодо частини візуалізації даних. Справжню революцію в області представлення даних здійснив Вільям Плейфер, ім'я якого повернув історії Едвард Тафті. Тафті виявив, що двісті років тому В. Плейфер запропонував всі основні типи використовуваних сьогодні статистичних діаграм: діаграми-лінії (графіки), діаграми-області, стовпчасті й лінійні діаграми (гістограми), кругові (секторні) діаграми, радіальні (сітчасті) діаграми і картодіаграми. Перераховані типи діаграм настільки давно і міцно увійшли в практику, що може скластися помилкове враження, ніби вони існували завжди. Успіх діаграм, запропонованих В. Плейфером, був обумовлений тим, що вони за своєю природою повністю відповідають описаній схемі сприйняття людиною зорової інформації. Створення діаграм було додатковим заняттям для В. Плейфера, до нього його спонукала необхідність донести публіці свої погляди на економічну політику Англії.

Батько В. Плейфера був священиком і залишив цей світ, коли Вільям був підлітком. Він не отримав серйозної освіти і почав працювати підручним у винахідника механічної молотарки Ендрю Меклена, а в період з 1780 по 1786 пропрацював креслярем і

гравером у самого Джеймса Уатта, завдяки чому опинився в інтелектуальному центрі промислової революції. Він був близько знайомий з членами відомого бірмінгемського Місячного товариства, неформального об'єднання кращих умів Британії того часу з числа промисловців, інженерів, вчених і політиків, які найбільше вплинули на індустріальну трансформацію Британського королівства. В. Плейфер увібрав в себе їхні погляди і в 1786 році висловив їх у незвичайній книзі "Комерційний і політичний атлас" (The Commercial and Political Atlas), що складалася з діаграм, які відображали фінансові та виробничі сили сучасної йому Англії. Книга не випадково названа атласом: у ній використані поліграфічні прийоми і естетика географічних атласів – вона складається з гравюр по міді, виконаних самим автором. В "Атласі" В. Плейфер інтуїтивно прийшов до тих же висновків про презентацію даних, які зробили члени німецької школи гештальт-психології на початку ХХ століття. Вони показали, що ефективність зображень як засобу передачі відомостей пояснюється більш повним використанням можливостей мозку при об'єднанні швидких за своєю природою здібностей до сприйняття зорових образів, за які відповідає задня частина мозку, з повільними розумовими здібностями його передньої частини. У книзі В. Плейфер ввів в обіг основні типи діаграм: лінії, області, стовпчасті, лінійні і кругові, а також використовувані прийоми: виділення областей кольором; використання нахилів ліній для подання змін і трендів; використання фігур різного розміру для порівняння показників; поділ кола на сегменти, накладення кіл [6].

Прямими продовжувачами його справи став французький інженер Шарль Мінард і англійська медична сестра Флоренс Найтінгейл, які у своїх працях пішли далі. Якщо графіки В. Плейфера носили описовий характер і всього лише постулювали той чи інший факт, то роботи Ш. Мінарда і Ф. Найтінгейл мали велику аналітичну складову. Обидва були фахівцями в своїх галузях і використовували діаграми для доказу власних поглядів, сформованих на основі аналізу накопичених ними даних – в цьому відношенні Ш. Мінард і Ф. Найтінгейл ближче до сучасного розуміння про завдання аналітики з використанням інфографіки. Їхні роботи пов'язані зі статистичним аналізом втрат у війнах, які Англія і Франція вели з Росією в ХІХ столітті.

Флоренс Найтінгейл вдалося поєднати роботу медсестри з громадською діяльністю. Під час Кримської війни Ф. Найтінгейл створила не існуючу до того категорію медичних госпітальних працівників – медсестер, в основному з черниць – сестер милосердя. Під її керівництвом була повністю перебудована організація і система догляду за пораненими в армійських госпіталях – за кілька місяців смертність в госпіталях впала з 52 до 20%. Після війни уряд доручив їй продовжити активність в тому ж напрямку, і крім організаторської діяльності Ф. Найтінгейл вдалося реалізувати своє друге покликання – математичне, коли для аргументації своїх методів вона вдавалася до незвичних в той час методів прикладної статистики. У Вікторіанську епоху англійські дами захоплювалися математикою, а Ф. Найтінгейл і задовго до війни займалася медичною статистикою, слухала лекції відомих професорів і по її закінченні вирішила застосувати свої знання для аналізу причин смертності солдатів у післявоєнний період через хвороби і поранення, отримані під час бойових дій.

За родом своєї діяльності Ф. Найтінгейл довелося робити численні, висловлюючись сучасною мовою, презентації перед членами парламенту, уряду та іншими представниками влади, серед них: "Смертність в Британській армії", "Про історію санітарії в Британській армії", "Англія і її солдати". Для переконливості вона демонструвала свої результати у вигляді графіків, меншою частиною яких були прості стовпчасті діаграми, а велика подавалася в розробленій нею формою, яку вона назвала сохcomb (гребінь). Цей гребінь представляв собою версію кругової діаграми (pie), розбитої на 12 секторів, відповідних місяцям, на них накладалися розфарбовані сегменти, кожен з яких ніс певне навантаження – число поранених, померлих і т. д. Діаграми друкувалися великими накладами і розсилалися по інстанціях [11].

Інженеру-будівельникові Шарлю Мінарду графіка була близька, і, вийшовши на пенсію, він застосував свої навички до аналізу історичних даних. У 1859 році він опублікував найвідоміший графік «Карта втрат Французької армії під час війни з Росією 1812-1813 рр.». В одну діаграму Мінард уклав чисельність армії, втрати, географічне положення і температуру навколишнього середовища. В результаті вийшов визначний по змістовності документ, великий зразок інфографіки.

Після Ф. Найтінгейл і Ш. Мінарда статистичні діаграми практично не розвивалися – у всьому світі широко використовувалися основні типи графіків, запропоновані ще Вільямом Плейфером. З тридцятих років ХХ століття почався розвиток ілюстративної інформаційної графіки, родоначальником якої став британець Гарі Бек, що запропонував в 1931 році карту-схему лондонського підземного транспорту.

У середині ХХ століття образотворча статистика переживала часи переходу від художнього методу, заснованого на піктографічних зображеннях, до автоматизованого процесу візуалізації даних. Популярність досліджень в області семіотики в 1950-60 - х рр. привела до появи нових тенденцій подання інформації – функціональних, геометрично точних, що володіють логікою. Невипадково для позначення образотворчої статистики Герберт Спенсер в 1952 г. вводить в обіг термін "діловий друк" (Business Printing), яким позначає всі роботи, так чи інакше пов'язані з ілюстративним поданням числових даних. Через десять років Ладіслав Сутнар вводить поняття "інформаційний дизайн" [2; с. 158].

Але графічна статистика вимагала власної систематизації. Одним з перших до цього звернувся французький картограф і теоретик семіотики Жак Бертен. У своїй роботі "Семіологія графіки" [5], він показав класифікацію візуальних елементів для відображення даних, показав можливості графічного зображення числових і картографічних даних. Графічне представлення великих масивів інформації було засноване на декількох принципах. Система Бертена складається з семи змінних візуалізацій, це: розташування, форма, орієнтація, колір, текстура, значення і розмір. Ці поняття є теоретичною основою для сучасної візуалізації інформації. До сьогодні його система лежить в основі подання якісних і кількісних показників статистики.

Інфографіка другої половини ХХ століття в період міжнародного стилю відзначена переходом від художніх образів у піктограмах широко відомого віденського методу до сухої візуалізації даних, яку насилу можна назвати інфографікою.

Американський вчений Роберт Косара проводить чітку межу між інфографікою і візуалізацією даних. Зокрема, у своїй замітці "Різниця між інфографікою і візуалізацією" він міркує:

"Візуалізація створюється програмою, яка може бути застосована до різних наборів даних. Інфографіка – це індивідуальна робота для конкретного набору даних <...> Візуалізація носить загальний характер, інфографіка – специфічний. Візуалізація вільна від контексту, інфографіка залежить від контексту. Візуалізація (в основному) генерується автоматично, інфографіка – результат ручної роботи, що вимагає налаштування та розуміння з боку автора" [9].

Як характерний приклад функціонального підходу до процесу візуалізації можна навести карту Нью-Йоркського метрополітену Массімо Віньеллі (1972), яка стала класикою. Натхненний лондонською картою метро, розробленою Гаррі Беком в 1933 р., М. Віньеллі звів її до гранично простої графічної системи. Карта була заснована на сітці з кутами повороту ліній на 45 або 90 градусів. Недоліком карти вважалася невідповідність взаємного розташування станцій на схемі з їх реальним географічним положенням [2; с. 160].

Радикальні зміни, що призвели до сучасного стану справ у сфері візуальної комунікації, почалися в 1975 році, коли Едвард Тафті заснував семінар для журналістів, які спеціалізувалися на питаннях економіки, зокрема методики статистичного аналізу. Науковим керівником семінару став Джон Тьюкі, засновник інформаційного дизайну. Сам Е. Тафті володів багатим досвідом аналізу даних у сфері політичної економіки і зосередився на статистичній графіці. За матеріалами цього семінару Е. Тафті написав книгу "Візуальне подання кількісних даних", яку видав у 1982 році в співавторстві з дизайнером-графіком Говардом Гралла [13]. Формат і представлення даних були настільки вдалим, що у книги виявилася неймовірно успішна комерційна доля, а її автор став найбільшим фахівцем з інформаційної графіки. Вихід книги можна розглядати як момент народження сучасної інфографіки. Наступні тридцять років стали періодом бурхливого розвитку інфографіки, чому сприяли технології машинної графіки.

Сьогодні складно уявити собі виклад інформації без використання графічних засобів. Розвиток комп'ютерних технологій, конкуренція з боку електронних засобів масової інформації та Інтернету сприяє проникненню інфографіки практично в будь-яку сферу суспільного життя. Інфографіка як вид

невербальної, візуальної комунікації сприяє швидкому засвоєнню інформації, акцентує увагу на найголовнішому, добре запам'ятовується аудиторією.

Після свого зародження наприкінці ХХ століття як одного з результатів інформаційної революції, інфографіка постійно розвивається протягом останніх 30 років, але вона має довшу історію, беручи до уваги виникнення її елементів і основних складових. За цей час вона стала одним з найбільш модних, актуальних і впливових видів візуальної культури. Особливу популярність інфографіка заслужила серед друкованих видань. Новий спосіб швидкого і компактного викладу великого обсягу інформації поступово перетворився на тренд. Це підтверджується тим, що за останні 10 років у суспільстві значно виріс інтерес до цієї сфери комунікацій, а також тим, що значно збільшилося коло друкованих видань, рекламних агентств і бізнес компаній, які активно використовують інфографіку. Інфографіка постійно розвивається і вдосконалюється. Кілька років тому ми були свідками тільки друкованої інфографіки, на даний час нам знайома динамічна інфографіка-анімація, інтенсивно розвивається інтерактивна інфографіка.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Желязни Д. Говори мовою діаграм. - М.: Манн, Іванов і Фербер, 2012. – 320 с. - 320 с.
2. Лаптев В. Образотворча статистика. - М.: Ейдос, 2012 - 180 с.
3. Техніка та технологія ЗМІ: преса, телебачення, радіо, Інтернет / В. В. Тулупов [и др.]. - СПб.: Вид-во Михайлова В. А. , 2006 - 320 с.
4. Тулупов В.В. Дизайн періодичних видань. - СПб.: Вид-во Михайлова В. А., 2008. - 224 с.
5. Bertin J. Semiology Of Graphics: Diagrams, Networks, Maps. - ESRI Press. - 2010. - 456 p.
6. Costigan-Eaves P, Macdonald-Ross M William Playfair (1759-1823) // Statistical Science.-1990. - № 5 (3). - P. 318-326
7. Friendly M. A Brief History of Data Visualisation // Chen C., Hardle W., Unwin A. Hanbook of Data Visualisation. - Springer-Verlag Berlin Heidelberg. - 2008. - P. 5 січня - 57

8. Friendly M. Milestones in the history of thematic cartography, statistical graphics, and data visualization [Електронний ресурс]. - Посилання на джерело: <http://www.math.yorku.ca/SCS/Gallery/milestone/milestone.pdf>

9. Kosara R. The Difference between Infographics and Visualization. - [Електронний ресурс] Посилання на на джерело: <http://eagereyes.org/blog/2010/the-difference-between-infographics-and-visualization>].

10. Lankow J., Ritchie J., Crooks R. Infographics: the Power of Visual Storytelling. - New Jersey: John Wiley & Sons Inc.-2012.-263 p.

11. Spiegelhalter, DJ Surgical audit: statistical lessons from Florence Nightingale // Journal of the Royal Statistical Society, Series A. - 1999. - № 162. - P. 45 - 58

12. Tufte E. Beautiful Evidence. - Cheshire: Graphic Press. - 2006. - 213 p.

13. Tufte E. The Visual Display of Quantitative Information. 2ND Ed. - Cheshire: Graphic Press. - 2001. - 213 p.

14. Tufte E. Visual Explanations: Images and Quantities, Evidence and Narrative. - Cheshire: Graphic Press. - 1997. - 156 p.

15. Tufte E. Envisioning Information / E. Tufte . - Cheshire: Graphics Press. - 1990. - 126 p.

О. ШВЕД

НОВЫЕ СРЕДСТВА НЕВЕРБАЛЬНОЙ ВИЗУАЛЬНОЙ КОММУНИКАЦИИ

Статья посвящена описанию такого нового средства невербальной визуальной коммуникации как инфографика. Рассмотрение данного явления проводится в диахронический плане: определяются исторические периоды становления инфографики как способа визуальной коммуникации. Представлены ученые, разрабатывавшие различные аспекты инфографики как инструмента технологии информатизации и визуализации, дается определение термина “инфографика”, проводится разграничение понятий “визуализация” и “инфографика”.

Ключевые слова: инфографика, визуальная коммуникация, изобразительная статистика, информационный дизайн, вербальная информация, визуальный образ.

O. SHVED

NEW MEANS OF NON VERBAL VISUAL COMMUNICATION

The article deals with such phenomenon as infographics which nowadays becomes a new mean of non verbal visual communication. The phenomenon mentioned is being analysed from the point of view of a historical perspective: by presenting a very brief overview of the development of infographics as means of visual communication. The author also introduces the scientists who investigated different aspects of infographics as an instrument of informatisation and visualization technology. The term "infographics" itself has been defined, distinction between term "infographics" and "visualization" has been also made.

Key words: infographics, visual communication, illustrative statistics, information design, verbal information, visual image .